

Lepa reč sva vrata otvara - Nekada je bio prepoznatljiv kao dobar majstor metaloglodač, jedan od najboljih u regionu. Takođe, ni lov na liju i ostale živuljke nije mu bio stran, a i šaranima nije davao mira. Međutim, nisu samo slatkovodne ribe "padale" na njegov šarm, već i one suvozemne! Uz svu stasitost i markantnost, ono što ga je činilo posebnim, jesu pravi, mesnati, muževni mustači, oni koji "žare" i kakvih nije bilo nadaleko! Danas ih, više nema, presudio im je neki nevaljali brijač, ali ostala je legenda. Nema sumnje da ekskluzivni gost tradicionalne rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila, može biti samo Milenko Popović, danas "samo" Pop, a nekad silni Brka!

Milenko Popović, rođen je 14. jula 1939. godine, u selu Otes, opština Novi Pazar, od majke Stane i oca Pauna, pored još dva brata i dve sestre. Oženio se LJubinkom 1963. (Nažalost, umrla 2007.), a s kojom je podigao ćerku Goricu (45) i sina Gorana (41). Oni mu se podarili četiri unuka: Gorica - Valentinu i Predraga, a Goran - Anđelu i Marka. Školu je pohađao u susednom selu Grubetiće. U Starčevo se doselio 1964. godine i tu zaokružio osnovno obrazovanje. Posle izučenog zanata u "Utvi", promenio je sijaset radnih mesta da bi se skrasio u "Minelu", gde je ostao sve do 1998. godine. Posle toga otišao je na biro, a zatim i u starosnu penziju. Voleo je lov i pecanje, pomalo radio u povrtarstvu, mučio se oko proizvodnje rasada i video da nema vajde...

Kako je odrastao mali Milenko?

- Prve scene u životu bile su vezane za bežaniju pred muslimanskim zulumom, jer je područje u kome se nalazilo moje selo bilo pod italijanskom upravom. Kada je Musolini kapitulirao oni su iskoristili trenutak i počeli da ubijaju i pale, pa, smo morali smo da se sklonimo prema Kopaoniku u nemačku okupacionu zonu, gde je bilo mirnije. U ta preteška vremena svi su gladovali, ali otac je bio snalažljiv, bavio se stolarijom, pravio buriće, grnčariju, sve to trampio za žito. Bili smo od jačih i sposobnijih jedinki u svom mestu i nekako smo uspevali da preživimo. Mi, deca smo još od malih nogu, zbog surovih uslova života, navikavani na žestok rad, koji se u najvećoj meri sastojao od čuvanja raznih životinja. U početku su to bile samo kokoške, koje je trebalo pripaziti od jastrebova, a kasnije i ovce, bilo ih je pedesetak, pa, dvaesetak goveda, dva tovarna konja... Važila je deviza - "dece i torbi nikad dosta". Kako smo stasavali, prihvatili smo se plugova, uzimali kosu u šake... Sve u svemu, bila su to teskobna vremena, nije bilo struje, do grada i civilizacije probijalo se isključivo kozjim stazama... Maltene se sve proizvodilo u domaćinstvu, falilo je samo šećera, soli i gasa, a to se kupovalo tako što se prodavalo ono što je preticalo, poput neke stoke, drva za ogrev, sena...

Škola...

- U to posleratno doba, u školi u susednom mestu Grubetiće koju je pohađalo svih 150 đaka (prim.aut. danas ih ima svega desetak), smenjivali su se partizanski učitelji, tek malo podučeni

po nekim seminarima. Nije se imalo para za nekakve knjige ili uxbenike, pa se sve svodilo na diktiranje i hvatanje beleški. Bio sam odličan učenik, a naročito sam preferirao matematiku, srpski i zemljopis. Interesantno je da nam je zbog nedostatka učitelja četvrti razred trajao svega šest meseci. Što se discipline tiče, bio sam prilično miran, ali kada su drugi učenici u pitanju batine su veoma upražnjavane. Posle završenog četvrtog razreda prestao sam sa školovanjem, iako sam želeo da idem dalje, ali otac se s tim nije slagao. Razlog za takvu odluku krio se u potrebi da mu neko pomogne pri održavanju domaćinstvu, jer je stariji brat otišao trbuhom za kruhom, a ja sam za razliku od najmlađeg bio jak i sposoban. Pokušao sam kod majke malo da se pobunim, ali očeva reč bila je svetinja i nije ostajalo mesta nizakakve prigovore. Znalo se - kada nešto skriviš - odmah sledi šljaka!

Mladost...

- Iako se vredno radilo, ipak je bilo prostora i za momčenje. Pomalo se igrao fudbal, a bilo je i igranki. Moram da priznam da nisam uvek bio promišljen i tolerantan, pa sam ponekad upadao i u konflikte. Da mi je tada bila ova pamet, nikada to ne bih radio. To je jednostavno tako, pa i danas mladi prave gluposti, a stariji mudruju... Bilo je i devojaka, a ja mogu da se pohvalim da sam "pokvario" dve svadbe. Jednom smo nas par momaka upali među neke svatove, umešali se u kolo i kao u filmu "Ko to tamo peva" nekako se došunjao do mlade i objasnio joj šta "propušta". Sutradan mi je došao njen komšija i rekao da spremim litru rakije ne bi li isprobio mladu, ali meni bilo još uvek rano. Pošto sam otišao u vojsku, došao sam kući na redovno osustvo i tada opazio devojku koja mi je još od ranije bila na "nišanu", ali nisam imao hrabrosti da joj priđem. Bila je već bezecovana za udaju, ali na jednoj prvomajskoj proslavi sam je, takođe, ubedio da dotični nije za nju. Želeo sam da je oženim, dopisivali smo se malo, ali onda su mi račune "pomrsili" oni, kojima sam već rasturio ono venčanje, i osvetili mi se, ukravši nevestu ispred nosa. Kada sam se vratio, majka nije htela više da me pere, pa sam se ubrzo oženio. Moja supruga je bila vredna i patrijahalno vaspitana, nikada mi nije prigovarala... Brakom koji trajao 44 godine, u potpunosti sam zadovoljan. Decom su isto uvek su bila dobra, kao i unučad...

Dolazak u Starčevo...

- Video sam da od mučeničkog života u zavičaju nema ništa, pa sam ga vrlo brzo batalio. Pošto je brat već od ranije živio u Starčevu, nisam mnogo razmišljao. Na početku bilo teško, prvenstveno kada je hodaње u pitanju. Na planini, ići uzbrdo-nizbrdo jeste teže, ali mnogo zdravije. Ovde je to monotono, leđa razvaljuju, kad otegneš - nikad kraja. Drugo što mi se nikako nije dopadalo je to što se toliko psovalo da ti se "okreće kapa oko glave". Kod nas se na rečnik jako pazilo, a na uvredu se očas posla vadi motka. Lale su tolerantnije, svašta se u lice sagovorniku kaže, dok se on samo osmehne. Takođe, hrana je daleko bolja i dok na planini dominiraju mleko i sir, a mesa je jako malo, starosedeoćima se ovde slanina prosto smučila, koja je za mene bila vrhunski delikates. Što se druženja tiče, najprisniji odnos sam imao sa zemljacima, možda i zato jer su nas meštani malo gleduckali ispod oka.

Posao...

- Brat mi je već radio u "Utvi", pa sam mu se veoma brzo pridružio, najpre da bih izučio zanat, a potom i neko vreme bio zaposlen kao metaloglođač. Pamtim kako smo se nas desetak, probijajući se kroz blato, jer puteva skoro da nije bilo, svako jutro peške upućivali ka fabrici. Čim stignemo - pravac ribanje čizama. Nedugo zatim pozeleo sam da se oprobam kao zidar, te sam

nekih godinu dana proveo na raznim starčevačkim građevinama. Ni to nije dugo potrajalo, već sam se ubrzo preselio u "Staklaru", a posle nedelju dana prešao u "Luku Dunav" na tri meseca hakarenja, pa odatle u Čačak u ispostavu elektroindustrije iz Niša. Sve to puteštvije okončalo se 1970. godine, posle čega sam se obreo u tada moćnoj firmi "Minel", gde sam radio na proizvodnji prehrambene opreme sve do 1998. Zbog stečaja otišao na biro, a nakon 18 meseci u starosnu penziju. Bio sam priznat i vredan majstor, nikada nisam zabušavao i u okviru svog posla bio najbolje moguće plaćen. Interesantno je da sam u pojedinim trenucima imao veću platu od samog generalnog direktora.

Lov i ribolov...

- Dugo godina bio sam aktivan član mesnog udruženja lovaca. To se najviše odnosi na period sedamdesetih, a pratio me je glas dobrog strelca. Društvo su mi činili Svetislav i Tihomir Vasović, Gojko Radonjić, Boško Žugić (...), a najčešće smo hvatali lisice. Voleo sam ovaj hobi i zato što sam tako provodio ceo dan u prirodi, trošio negativnu energiju i neretko donosio ukusan ručak na porodičnu trpezu. Istovremeno sam uobičavao i odlazak na pecanje po okolnim kanalima i zato poznat kao Pop - šaranxija. Omiljena mesta su mi bila "žuta" i "crvena" pumpa, dok Dunav nisam posebno obožavao. Najveći ulov mi je bio jedan kapitalac od čitavih osam kila. Danas više takvih gromada nema, većina ribljeg fonda je izlovljena, što bombama, što mrežama, što zagađenjem... Član sam i Saveza invalida, svratim na kafu i tek poneki vinjak, a nekada je bilo drugačije...

Starčevo, danas?

- Dobro se radi! Napravljeno je mnogo... Kanalizacija, gasifikacija, ulice, telefonska centrala... Naročito mi se dopada stadion, po neki put svratim, jer mnogo volim fudbal.

Tako govori ovaj korpulentni čovek, stamene građe, ali čiste duše, a sugrađanima poručuje:

- Da se ne svađaju, nego tolerišu i žive u miru i slozi. Lepa reč i gvozdена vrata otvara...